

Bianca Hooymans:

'Belangrijkste is of je in een team past'

Na de overwinning van Ubbink/Orion op Brother/Martinus (2-3) benoemt een supporter aan de drukke bar in de Amstelveense sporthal Bankras het vrouwenteam uit Doetinchem tot kampioenen. Die gevaarlijke uitspraak, waaruit motivatie en demotivatie bij de respectievelijk voor Orion verkeerde volleybalsters kan voortvloeien, wordt snel onschadelijk gemaakt met relativering en kwinkslagen. Bianca Hooymans heeft dan al haar overtuiging uitgedragen dat haar nieuwe ploeg bij de eerste vier zal eindigen. Dat is dan weer een overdreven voorzichtige prognose, want insiders zien in Ubbink toch echt een titelkandidaat.

Ook op vragen naar haar verwachtingen omtrent persoonlijke kwaliteitsstijging reageert de twintigjarige schoonheidsspecialiste terughoudend. Maar als ik opper dat zij uitgegroeid is, reageert ze vinnig. Ik haast me toe te lichten dat ik ontoereikend ver-

woordde haar lichaamslengte als afgerond te beschouwen. Dat lucht haar op, maar wordt betreurd. 'Toen ik op mijn tiende jaar met volleyballen begon, was ik lang en heel mager', zegt Bianca Hooymans. 'Toen wilde ik vooral niet té lang worden. Ik ben nu

1.76 meter en voor de aanval zouden daar best een paar centimeter tjes bij kunnen'.

Zo'n uittaling kan als fanatiek aangemerkt worden. 'Ik ben vrij fel in de wedstrijd. Dat konden ze in Woerden maar moeilijk accepteren. Ik schijn dan erg kwaad te kijken. Daar hadden sommigen moeite mee'. Het is de terloopse signalering van één beweegreden om van Vierhout/Valbovol over te gaan naar Ubbink/Orion. Als daarnaar op een ander moment expliciet wordt gevraagd, zegt ze bondig dat die overschrijving vóór het huidige seizoen werd veroorzaakt door een groot aantal kleine oorzaken. Gaande het gesprek komen er enkele boven water.

Tot aan dit seizoen volleybalde Bianca Hooymans tien jaar in Woerden. Op basis van navolging van haar vier jaar oudere zus Sonja koos zij voor volleybal. Eerst zeven jaar bij Argos dat later Thornax heette. Daarna drie jaar bij Vierhout/Valbovol. 'Drie jaar speelden we met dezelfde jeugdgroep', herinnert zij zich. 'We promoveerden in die periode van de vierde naar de tweede klasse. Toen ging ik naar meisjes één. Daarmee werden we landskampioen. Daarna heb ik gevraagd of ik vervroegd bij de dames mocht spelen. Daarmee waren ze bij Thornax heel voorzichtig. Eerst speelde ik een seizoen in het tweede en daarna in het eerste waarmee we van de derde naar de tweede divisie promoveerden. Daarna ben ik naar Valbovol gegaan'.

Mentaliteit

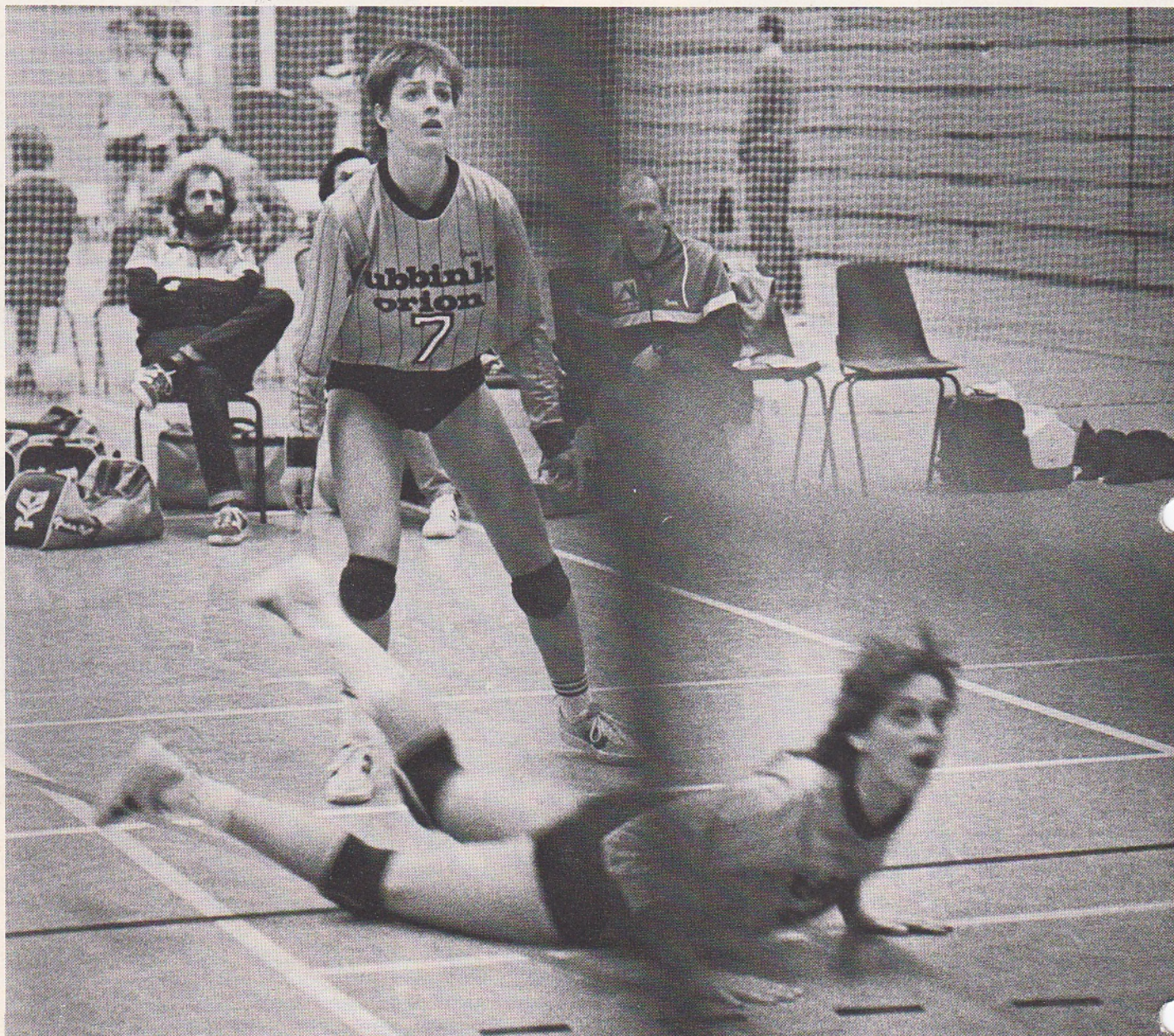
Vanwege het kwaliteitsverschil? 'Ik had niks meer te leren en de mentaliteit in het veld en op de training beviel me niet'. Tijdens haar derde seizoen bij Valbovol knapte ze ook af op dat team. 'Vlak voor de Kerst dat seizoen scheur-

de ik in de laatste minuut van de training mijn enkelbanden. Ik ging in het gips en herstelde nogal snel. Toevallig tegen Ubbink begon ik weer te spelen. Ik stond meteen vijf sets in het veld en daarna ging het zo maar door. Ik heb toen veel last gehad'.

'In de DDR met het Nederlands team voor het Europees kampioenschap heb ik eigenlijk voor het eerst nergens last van gehad. Maar bij Valbovol waren de verwachtingen meteen na mijn blessure weer heel hoog. De sfeer werd minder en dan kan ik niet meer goed functioneren. Voor elke training was ik chagrijnig. De sfeer buiten de wedstrijd vind ik heel belangrijk. Daarom ben ik ook naar Doetinchem gegaan. Het was een heel moeilijke keus. Ik kon ook bij Deltalloyd, Starlift en Martinus terecht. Het belangrijkste is dat je in een team past. Ik had geen zin om ergens een jaar te spelen en dan weer weg te gaan'.

Omdat zij in Woerden nog in het ouderlijk huis woont en in die plaats een eigen praktijk als schoonheidsspecialiste heeft opgezet, werd de keuze voor Doetinchem bepaald niet ingegeven door overwegingen van geografische aard. Maandag, donderdag en vrijdag wordt er getraind en ten behoeve van de wedstrijd op zaterdag blijft Bianca na de vrijdagtraining veelal bij Pim Raterink en zijn vriendin Jacqueline Schimmel (de spelverdeelster in het team) logeren.

'Meestal reis ik met de trein, dan word ik opgehaald van het station. Soms reis ik samen met Carla Manschot die in IJsselstein woont, in haar auto. Dan zit je te praten en gaat het snel. In de trein zit ik te lezen of te breien. Je bent zo in Arnhem. Ik vind het geen zware opgave, maar misschien doe ik het nog te kort. Als het niet meer gaat, kom ik

naar Doetinchem voor twee trainingen en probeer nog één keer in Woerden te trainen. Misschien ga ik volgend jaar wel in Doetinchem wonen'.

Hoe moet het dan met je praktijk? 'Dat is het probleem. Ik moet eerst maar eens uitzoeken of er in Doetinchem vraag naar is. Ik wil dat blijven doen. Als je aan het opbouwen bent, is het wel moeilijk te combineren met het Nederlands team, maar je kunt je eigen tijd inde-len'.

Zo'n uitlating kan als fanatiek aangemerkt worden. 'Ik zou niet zonder het volleybal kunnen. Het beïnvloedt me als het niet lekker gaat. Dan word ik chagrijnig. Daar schrok ik wel van toen ik dat merkte.

Dat het zoveel betekent. Dat gebeurde vorig seizoen nogal eens. Ik had altijd in Woerden gespeeld. Nu zie ik eens andere gezichten'.

Er zijn toch wel meer verschillen dan die andere gezichten?

'De mentaliteit in het Oosten is toch wel anders. Dat bevalt me prima. Er wordt serieuzer getraind en in de vakantie bereiden ze zich ook echt op het seizoen voor. Als dat in Woerden werd afgesproken, kwam er niet veel van terecht. De echte inzet is er. Je kan in het veld ook eens schelden tegen elkaar zonder dat het meteen problemen geeft'.

In het nationaal jeugdteam dat op het laatste Europese jeugdkampioenschap zesde

werd, vielen vooral Helena van Eijkeren en Bianca Hooymans op. Het leverde beiden ook een plaats op in de Nederlandse A-ploeg, voor de trainingsselectie waarvan zij al eerder waren gekozen. Helena van Eijkeren mocht zelfs nagenoeg aansluitend op het EJK mee naar Peru voor het wereldkampioenschap. Bianca was reserve voor die selectieploeg. Haar eerste grote kampioenschap was de strijd om de Europese titel in de DDR.

'Ik vond het vrij moeilijk', bekent zij. 'Het was heel anders dan spelen in het jeugdteam. Veel serieuzer. Er was veel meer spanning vooral omdat ik ingezet werd op moeilijke

momenten. Als het erop aankomt, merk je toch dat je weinig ervaring hebt. Ik had Peter (Murphy) al eerder meege-maakt, maar nu begon hij wat meer te schelden als het mis ging'.

Kun je dat aan? 'Mentaal ben ik erg vooruitgegaan. Dat was vrij zwak. Als er vroeger een trainer tegen me had geschol-den, was ik jankend weggelopen'.

Wat is tot nog toe je leukste volleybalervaring? 'Het open Nederlandse clubkampioen-schap voor jeugdteams. Toen werden we landskampioen, door een overwinning op het grote Zaan. Dat had niemand verwacht'.

Hidde van der Ploeg

Bianca Hooymans vergiste zich in Orion

'Ik werd niet geaccepteerd'

De wind giert rond het huis, de regen klettert op de ramen en in de keuken verspreidt de pruttelende snert een plezierig prikkelende geur. "Er is van de week veemarkt in Woerden. Volgens traditie wordt er dan door iedereen erwtensoep gegeven, vandaar".

Bianca Hooymans oogt gespannen. Is niet echt bang, maar waarschuwt direct al heel voorzichtig met haar uitspraken te zullen zijn. Ooit, dat ze Vierhout/Valboven voor Orion had verruild, leende ze zich voor een royale toelichting in dit blad. Ze zei wat ze dacht, kwam gewoon eerlijk voor haar mening uit. "Mensen, wat een heisa ontstond daar toen in Woerden over. Dat wil ik niet nog een keer meemaken".

Behoedzaam manoeuvreren is dus aanvankelijk het parool. Een moeilijke zaak want de directe aanleiding om met Bianca over volleybal te gaan praten is toch tamelijk opmerkelijk. Drie seizoenen terug nog met Orion kampioen van Nederland, vorig jaar met het Nederlands team derde van Europa, nu heeft de deskundige Chinees Pang de leiding bij Oranje met de kanttekening dat de faciliteiten van de bond optimaal zijn en ze is pas dertien jaar oud. Wat beweegt zo iemand in hemelsnaam om het volleybalboek voorlopig resoluut dicht te slaan.

Verlegen

Ze lacht ietwat verlegen. Ja, als je het zo stelt, begrijpt ze inderdaad ook wel dat deze zaak niet simpel met een 'ik had het niet meer zo naar m'n zin' kan worden afgedaan. Wat willen we dan precies weten? Lust om alles tot in de details op te rakelen heeft ze toch niet. Het idee, ze wordt al misselijk bij de gedachte om die voor haar

donkere Doetinchemse periode weer in de herinnering terug te roepen.

Was het zo erg? "Wat heet", komt ze voorzichtig los. "Het eerste seizoen had ik het echt prima naar m'n zin. Ik ging uit Woerden weg omdat ik hoger wilde spelen. Er was belangstelling van wat andere clubs maar in Doetinchem waren mooie mogelijkheden. Er waren ook wat probleempjes in de privé-sfeer waardoor ik hier uit het Westen weg wil-

Juichen met de andere bankspeelsters tijdens de EK.

'Je weet wat je kan, maar het komt er niet uit'

de. Doetinchem trok me wel. Monique Booy, die ik vanuit het jeugdteam kende, speelde er al. Of met de trein of samen met Carla Manschot reed ik dat eerste seizoen een paar keer per week heen en weer. Telkens 230 kilometer. Na de donderdagstraining bleef ik dan vrijdags in Doetinchem voor de wedstrijd van zaterdag".

Dat eerste seizoen hield ze haar praktijk als schoonheidsspecialiste nog aan maar later zette ze die resoluut opzij. De combinatie was moeilijk en bij Orion hadden ze wel een baantje voor de dame. Ze ging ook in het Oosten wonen, maar wachtte tevergeefs op het beloofde baantje. In combinatie met Oranje had ze het zo druk dat er begin vorig jaar een mentale instorting volgde. Zes weken was ze volledig buiten beeld. "Persoonlijke problemen", noemt ze het nu.

'Voor vrouwen staat er weinig tegenover'

Verder vragen leert dat het heel veel moeite kostte om tot de Orion-clan door te dringen. Ze voelde zich niet meer geaccepteerd, in de steek gelaten. Het deed pijn wanneer ze achter haar rug over een 'probleemgeval' hoorde praten terwijl Bianca daarmee werd bedoeld. "Omdat ik in het Nederlands team wilde spelen ben ik een tijdje officieel werkeloos geweest. Ik voelde dat sommige meisjes me veroordeelden. Die vonden dat ik maar een baantje moest aanpakken en Oranje moest laten vallen".

Hooymans negeerde de geluiden vooralsnog. Ze vond haar plezier bij het Nederlands team terug en stortte zich vol overgave in de voorbereiding op de Europese kampioenschappen. "Het was zwaar, maar we hadden als groep veel plezier en alles voor mekaar over. Alleen met de buitenlandse tripjes had ik soms moeite. Ik ben een tiepje dat eerst een paar dagen nodig heeft voordat ik me ergens lekker voel. Erg gevoelig voor invloeden van buitenaf".

Van de titelstrijd zelf genoot ze van de eerste tot de laatste minuut. Graag haalt ze de beelden weer terug. De duels waarin ook voor haar, dankzij haar sterke opslag en pass, vaak ruimte was. „Ik heb de band van die EK nog. Laatst heb ik 'm weer eens afgedraaid. Prachtig als je dat allemaal weer ziet. Op dat kampioenschap nam ik voor mezelf ook de beslissing dat ik bij Orion nog maar een seizoen verder ging. Ik had weer plezier in volleybal".

'Hardlopen, heerlijk is dat'

Ze begon met goede zin. Naarmate het seizoen vorderde werd de sfeer in Doetinchem er niet beter op. "Het stoorde me vooral dat ik, door de invloeden van buiten, niet m'n normale niveau haalde. Het frustrert afschuwelijk als je weet wat je ongeveer kan, maar het komt er niet uit.

Daarnaast speelt voor ons, vrouwen, ook nog mee dat er voor ons weinig tegenover alle inspanningen staat. Je schiet er maatschappelijk helemaal niets mee op. En ik ben nou eenmaal een meisje dat wat verder vooruit kijkt".

Toch ging het bij Orion

Toen was het nog leuk in Doetinchem. Hooymans (links) is blij met het kampioenschap.

alweer snel mis. Het klimaat in het Oosten benauwde haar langzaam.

Een situatie waarvan destijds bij haar overgang van Woerden naar Doetinchem, in tegenovergestelde richting ook al sprake was. Giechelend bekend ze: „Ja, inderdaad, maar zo zit ik nou eenmaal in elkaar. Supergevoelig voor de sfeer waarin ik moet presteren.

Ik ken ook meiden die er zich weinig van aantrekken hoe hun omgeving op hun aanwezigheid of hun presteren reageert, ik niet. Ik voelde me in Doetinchem niet geaccepteerd".

'Het kriebelt nog niet'

Dus besloot de kort gelokte Woerdense eind vorig seizoen resoluut de volleybalhanddoek in de ring te werpen. Ze wilde zo snel mogelijk weg uit die voor haar verstikkende sfeer van kliekjes en vriendjespolitiek.

Terug naar de ouderlijke woning in Woerden. „Voor mezelf wilde ik dit jaar alles eens op een rijtje zetten. Gewoon lekker doen waarin ik zelf zin heb. Ik train nu een team van Cito in Zeist, dat speelt m'n vriend ook. Verder ben ik weer gaan studeren, m'n HAVO afmaken en doe ik aan atletiek. Hardlopen, heerlijk is dat".

Is Bianca Hooymans definitief voor het volleybal verloren? Ze weet het niet. Is nog steeds druk doende met dat eerder genoemde rijtje, heeft een en ander lekker voor mekaar en zal gewoon wel zien. „Ik ben nog niet bij een eredivisiewedstrijd wezen kijken. Ik mis het eigenlijk ook niet. Er ligt een afspraak met Helena van Eykeren (AMN-Zaan) dat ik een keer met haar mee zou gaan naar een van hun wedstrijden. Voorlopig kriebelt het nog niet, maar wie weet, komt dat nog".

Bianca (vooraan in het midden) met het Nederlands team, vlak voor het vertrek naar de B-WK in Rome.

Hans Koster